

Warszawa, dnia 24 lipca 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 16/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Ludmiła Tułaczko

Protokolant sądowy Karolina Kozuchowska

przy udziale starszego rachmistrza B. T.

po rozpoznaniu dnia 24 lipca 2017 r. w Warszawie

sprawy A. K. (1) syna K. i F. ur. (...) w m. B.

oskarżonego o czyn z art. 56 § 2 k.k.s. w zb. z art. 76 § 2 k.k.s. w zb. z art. 61 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie

z dnia 7 listopada 2016 r. sygn. akt II K 745/15

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zwalnia oskarżonego A. K. (1) od uiszczenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VI Ka 16/17

UZASADNIENIE

A. K. (1) został oskarżony o to, że:

podawał w L. w okresie od co najmniej 19 czerwca 2009 roku do 29 kwietnia 2010 roku będąc zarejestrowanym i czynnym podatnikiem podatku od towarów i usług oraz podatku dochodowego od osób fizycznych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności nieprawdę, dane nierzetelne w składanych w Urzędzie Skarbowym w L. w w/w okresie deklaracjach VAT – 7 za miesiące od maja 2009 roku do grudnia 2009 roku oraz w zeznaniu na podatek dochodowy od osób fizycznych za 2009 (złożonym w dniu 29.04.2010 roku) co do działalności gospodarczej prowadzonej pod firmą (...) z siedzibą w L. ul. (...) w ten sposób, że zawyżył podatek naliczony VAT do odliczenia oraz zawyżył koszt uzyskania przychodu w podatku dochodowym od osób fizycznych na podstawie faktur wystawionych przez (...) Sp. z o.o. ul. (...) Ł., które to faktury nie dokumentowały rzeczywistych transakcji gospodarczych przez co nierzetelnie prowadzono rejestry zakupu VAT i podatkową księgę przychodów i rozchodów, powyższym naraził na uszczuplenie podatek dochodowy od osób fizycznych za 2009 rok na kwotę co najmniej 58.648 zł, podatek od towarów i usług za październik 2009 roku na kwotę co najmniej 4787 zł a także naraził na nienależny zwrot podatek od towarów i usług za czerwiec 2009 roku na kwotę co najmniej 8837 zł za lipiec 2009 roku na kwotę co najmniej 10.473 zł za sierpień 2009 roku na kwotę co najmniej 4898 zł za wrzesień 2009 roku na kwotę co najmniej 3075 zł za październik 2009 na kwotę co najmniej 12200 zł za listopad 2009 na kwotę co najmniej 3284 roku ogółem naraził na uszczuplenie oraz nienależny zwrot wyżej wymienione podatki na kwotę łączną co najmniej 106.202 zł

tj. o czyn z art. 56 §2 k.k.s. w zb. z art. 76 §2 k.k.s. w zb. z art. 61 §1 k.k.s. w zb. z art. 62 §2 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s.

Po rozpoznaniu sprawy III K 745/15 Sąd Rejonowy w Legionowie na mocy wyroku z dnia 7 listopada 2016r. orzekł:

I. oskarżonego A. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 56 §2 k.k.s. w zb. z art. 76 §2 k.k.s. w zb. z art. 61 §1 k.k.s. w zb. z art. 62 §2 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. skazał go, a na podstawie art. 56 §2 k.k.s. w zw. z art. 7 §2 k.k.s. wymierzył mu karę w wymiarze 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 100 (stu) złotych;

II. na podstawie art. 624 §1 kpk w zw. z art. 113 §1 kks zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony, który zaskarżył wyrok w całości. Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

a. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na jego wynik, tj.:

- art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. który to błąd wyraża się w przyjęciu tezy, że zgromadzone w niniejszej sprawie materiały pozwalają na przyjęcie, iż oskarżony jest winny popełnienia zarzucanego mu czynu;

- art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu i nieuwzględnieniu przez sąd przy wyrokowaniu całości okoliczności ujawnionych w toku rozprawy sądowej poprzez uznanie za istotne jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego a nieuwzględnieniu okoliczności świadczących na jego korzyść, przekroczeniu przez Sąd zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oceny poprzez dokonanie ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonego wyłącznie w oparciu o treść zeznań świadków, którzy nie mogli mieć kompleksowej wiedzy w zakresie przeprowadzanych napraw w samochodach oskarżonego,

- naruszenie art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 §1 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu mechaniki celem zbadania: czy naprawy, wskazane w treści kwestionowanych faktur, wymagają użycia specjalistycznego sprzętu oraz dowiezienia pojazdu do warsztatu i nie mogły być przeprowadzone w hali najmowanej przez oskarżonego, przy wykorzystaniu urządzeń i narzędzi mieszczących się w samochodzie dostawczym,

b) na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść zapadłego orzeczenia, polegający na przyjęciu, wbrew zeznaniom świadka A. K. (2), iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu zabronionego, a w konsekwencji uznaniu A. K. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu.

W konkluzji, oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie. Wbrew zarzutom skarżącego Sąd I instancji nie naruszył art. 4 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. w związku z art. 113 § 1 k.k.s. Zasadnie przyjął, że oskarżony A. K. (1) jest winny popełnienia zarzucanego mu przestępstwa skarbowego. Nie można także zgodzić się ze skarżącym, że Sąd I instancji ocenił zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy wybiórczo i bez zachowania zasady obiektywizmu, naruszając dodatkowo przepisy art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Kontrola instancyjna wykazała, że zostały rozważone wszystkie zgromadzone w sprawie dowody, w tym zeznania A. K. (2). Sąd I instancji swoje stanowisko w sposób przekonujący uzasadnił w motywach pisemnych do zaskarżanego wyroku, wskazując jakim dowodom dał wiarę i dlaczego nie uznał za wiarygodne innych dowodów. Taka ocena materiału dowodowego nie nosi cech dowolności ale w pełni realizuje dyspozycję art. 7 k.p.k. Nie można podzielić zarzutu skarżącego o oparciu rozstrzygnięcia na zeznaniach świadków, którzy nie mogli mieć kompleksowej wiedzy o zakresie prowadzonych napraw w samochodach oskarżonego a pominął zeznania świadka A. K. (2) bezpodstawnie przyjmując, że jako osoba najbliższa dla oskarżonego jest

przez to niewiarygodny. Sąd Rejonowy, zdaniem skarżącego, nie uwzględnił okoliczności, że świadek D. K., który wspólnie z oskarżonym prowadził działalność gospodarczą i wynajmował halę garażową nie przebywał w niej stale i w związku z tym nie miał pełnej wiedzy o wykonywanych tam naprawach samochodów. Skarżący argumentuje, że z zeznań świadków oraz treści dokumentów wynika, że nie zajmował się osobiście zlecaniem napraw dokumentowanych kwestionowanymi fakturami a także odbiorem prac i zapłatą za nie. O potrzebie przeprowadzenia takich napraw oraz ich wykonaniu był informowany przez A. K. (2) i od niego odbierał dokumenty księgowe i przekazywał je do księgowości lub czynił tak A. K. (2) nawet bez udziału oskarżonego. Sąd meriti zdaniem skarżącego, błędnie uznał za wiarygodne zeznania świadka J. C., urzędnika prowadzącego postępowanie kontrolne z tego powodu, że wiedza świadka na temat kwestionowanych transakcji nie wynika z bezpośredniego uczestniczenia w nich lub też obecności na miejscu zdarzenia tylko pochodzi ze źródeł pośrednich a do tego niekompetentnych - informacji i dokumentów zgromadzonych w trakcie postępowania kontrolnego. Oceniając przedstawione zarzuty należy stwierdzić, że nie są one słuszne i nie poważają zasadności stanowiska Sądu Rejonowego. Wina oskarżonego wynika z oceny kompleksowej zebranych dowodów, przy zastosowaniu zasad logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zeznania świadków J. C., S. T., F. P. i D. K. oraz dane wynikające z faktur nawzajem się uzupełniają i stoją w opozycji do wyjaśnień oskarżonego A. K. (1) i zeznań świadka A. K. (2), którym zasadnie odmówiono wiary. Skarżący utrzymuje, że naprawy samochodów stwierdzone 11 fakturami miały faktycznie miejsce i odpowiadały zakresowi wskazanymi w tych fakturach zaś oskarżony został wprowadzony w błąd co do wykonawcy naprawy i nie wiedział, że w istocie nie prowadzi on firmy (...), której pieczętka widniała na wszystkich kwestionowanych fakturach. Stanowisko skarżącego pozostaje w sprzeczności ze zgromadzonym materiałem dowodowym, co zasadnie wykazał Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Firma (...) od 2002 roku nie prowadziła działalności gospodarczej. Tymczasem faktury zostały wystawione w okresie od 19 czerwca 2009r. do 29 kwietnia 2010r. Zeznania świadków S. T. i F. P. w tym zakresie potwierdzają dane z KRS. Ponadto przedmiotowa spółka nigdy nie prowadziła działalności polegającej na naprawie autobusów i samochodów ciężarowych więc nie posiadała nigdy odpowiedniego pojazdu naprawczego, którym przejeżdżaliby upoważnieni pracownicy do klientów w wypadku zgłoszenia awarii. Spółka w czasie swojej działalności nie korzystała z takiej pieczętki, jaka znajduje się na przedmiotowych fakturach i dowodach wpłaty, które przedstawił oskarżony wnosząc o zwrot należności podatkowych. Ponadto wystawione dokumenty albo nie zostały podpisane albo znajdują się na nich podpisy nieczytelne, zaś na pieczętce brak jest numeru telefonu, który z kolei znajduje się na oryginalnych fakturach(...) wystawionych do 2002r. Naprawy samochodów ciężarowych, wynikające z przedmiotowych faktur były bardzo kosztowne i stanowiły poważne kwoty obciążające firmę oskarżonego. W tej sytuacji, jako właściciel, musiał starannie dobierać kontrahentów do wykonania usług. Tymczasem oskarżony i świadek A. K. (2) nie wskazali nawet z kim z firmy wystawiającej faktury kontaktowali się w sprawie naprawy pojazdów. Oskarżony wyjaśnił, że numer telefonu dostali od nieustalonego kierowcy. Biorąc pod uwagę częstotliwość napraw oraz ich duży zakres wynikający z zakwestionowanych faktur niezgodne jest z doświadczeniem życiowym, aby nie znali nazwisk osób wykonujących naprawy oraz nie byli obecni w siedzibie firmy, z którą zawiązali stałą współpracę w zakresie naprawy pojazdów. Jak wynika z wyjaśnień oskarżonego za wykonanie usługi naprawy samochodów płacili gotówką i to kwoty często przekraczające 10.000 zł. Jak więc oskarżony kontaktował się z firmą w przypadku reklamacji skoro nawet na pieczętce znajdującej się na fakturach brak było numeru telefonu zaś siedziba firmy pod numerem (...) w Ł. to opuszczony, pusty dom. Charakter zleconych robót i ich wartość wskazuje jednoznacznie, że oskarżony jako właściciel firmy, musiał znać konkretne osoby z firmy wykonującej naprawy jego pojazdów. W tym zakresie niezasadny jest zarzut skarżącego, że o naprawach decydował tylko świadek A. K. (2). Nie można także uznać za zasadny zarzut, że naprawy zostały wykonane przy użyciu części i sprzętu znajdującego się w samochodzie naprawczym, którym przyjeżdżali mechanicy z firmy (...). Z faktur wynika, że wykonywano wyważenie wału korbowego, naprawy lakiernicze i blacharskie, diagnostykę komputerową systemu klimatyzacji, naprawę skrzyni biegów, diagnostykę komputerową po wykryciu błędów (...). Zakres tych prac wyklucza, aby wszystkie usterki mogły być naprawione przy użyciu sprzętu zamontowanego w samochodzie naprawczym lub przy użyciu sprzętu, który oskarżony posiadał w hali gdzie garażował autobusy. Tym bardziej, że naprawy dotyczyły różnych typów samochodów ciężarowych. Trudno jest zebrać potrzebne przyrządy do napraw tak różnorodnych, jak wynikające z załączonych faktur. Dotyczy to przede wszystkim sprzętu elektronicznego, wyważarki do wału korbowego. Faktury wystawione zostały na kwoty rzędu 30 000 zł, 27 000 zł, 25 000 zł co sugeruje, że naprawy były czasochłonne, trudne i miały kompleksowy charakter. Doświadczenie życiowe wskazuje, że za cenę wymienioną w fakturach naprawy powinny

być wykonane rzetelnie w specjalistycznych warsztatach, nie zaś metodą chałupniczą w hali będącej garażem dla autobusów, gdzie jak wyjaśnił oskarżony nie posiadał sprzętu do diagnostyki. Ponadto pomiędzy wyjaśnieniami oskarżonego a zeznaniami świadka A. K. (2) zachodzą sprzeczności gdyż A. K. (2) a zeznał, że naprawy, za które wystawiono przedmiotowe faktury, były także wykonywane w warsztatach. W tej sytuacji skarżący musiał zorientować się, że miejsce wskazane na pieczętkach znajdujących się na fakturach, jako siedziba spółki (...) to opuszczony budynek, o czym także zeznawali świadkowie S. T. i F. P.. Trudno jest przyjąć, że tak różnorodny i drogi sprzęt zamontowany został na jednym samochodzie naprawczym bądź naprawy wykonywane były przy użyciu jedynie sprzętu, którym dysponował oskarżony w swojej hali garażowej. Do wyważenia wału korbowego samochodu ciężarowego M. (...) potrzebny był sprzęt specjalistyczny, którego jak zeznał świadek D. K. nie było w hali oskarżonego. Niezasadnie oskarżony zarzuca naruszenie art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu w zakresie opinii biegłego z zakresu mechaniki samochodowej na okoliczność możliwości przeprowadzenia naprawy autobusów w zakresie wykazanym w kwestionowanych fakturach za pomocą urządzeń i wyposażenia możliwego do zamontowania w dużym samochodzie dostawczym. Zasadnie Sąd Rejonowy stwierdził, że dowód ten miałby tylko hipotetyczny charakter jak bowiem wytłumaczyć, że na jednym samochodzie naprawczym zamontowany byłby sprzęt elektroniczny do naprawy wału korbowego i do lakierowania samochodów. Nie jest wiarygodne aby jadąc do awarii i świadcząc usługi naprawcze mechanicy posiadali ze sobą wszystkie niezbędne do wykonania naprawy części zamienne, w sytuacji gdy nie została zdiagnozowana przyczyna awarii a diagnostyka taka mogła być dokonana dopiero po przybyciu na miejsce awarii. Opinia biegłego mogłaby jedynie dotyczyć hipotetycznego stwierdzenia czy danego rodzaju usługi, opisane w treści zakwestionowanych faktur, mogłyby zostać wykonane w terenie, na drodze w miejscu awarii. Z tych powodów zasadnie Sąd I instancji ustalił, że całokształt dowodów wskazuje jednoznacznie, że firma (...) nie wykonała napraw wskazanych w przedmiotowych fakturach zaś roboty te w takich okolicznościach, o których wyjaśnił oskarżony nie mogły być wykonane. Tym samym oskarżony posłużył się nierzetelnymi fakturami. Powyższe okoliczności świadczą o celowym i świadomym działaniu oskarżonego, który przestawiał w Urzędzie Skarbowym nierzetelne dokumenty w celu uszczuplenia podatku dochodowego i uzyskania nienależnego zwrotu podatku VAT. Kwalifikacja prawna czynu jest prawidłowa zaś wymierzona kara nie jest rażąco niewspółmiernie surowa w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Rozstrzygnięcie o kosztach znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 624 § 1 k.p.k. w zw. art. 113 § 1 k.k.s. Z tych powodów Sąd odwoławczy nie uwzględnił apelacji oskarżonego A. K. (1) i na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.